

ליקוטים וסיפורים נפלאים - דברים

נרצחו באכזריות נוראה אנשים נשים וטף...
"עכשיו אני שואל אתכם: מה אתם רוצים מאנשים שעברו את כל המאורעות הללו, האם חטאם כבד עד כדי שיש להעניש את כלל ישראל בגללם? אלא בשל מי הרעה הזאת?
המשיך הרב זוננפלד והשיב: "אבל אשמים אנחנו!... אותנו לא הכריחו לאכול טריפות. אותנו לא אילצו לחלל את השבת. הורינו לא נרצחו על פנינו. זכינו להתגורר בירושלים עיה"ק בסביבה חרדית, ולפיכך תובעים מאיתנו הרבה יותר. ואם אין אנחנו שלמים במעשינו ותמימים בדרכינו, מי יודע אם לא בשל כך אנו נענשים וכלל ישראל סובל..."

(האיש על החומה)

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל" (א, א)

מסופר על הרה"ק רבי שמואל סלנט רבה של ירושלים זיע"א, שנכנסו אצלו מטובי העיר ושטחו לפניו הצעתם, רבים המטיילים בשבת בחוצות שמחוץ לחומות העיר העתיקה שאין שם עירוב, ונכשלים באיסור הוצאה בשבת, יגזור נא רבי ובית דינו שאסור לטייל מחוץ לעיר, והכל ישמעו וייראו. השיב להם רבי שמואל ואמר, חושש אני למיעוט שלא ישמעו בקולי, ואיני גוזר, מוטב שיהיו שוגגים ואל יהיו מזידיים. נחרדו המבקשים ואמר: רבנו, מי יזיד חלילה לעבור על האיסור, והלא דבריו

נשמעים על הכל. אמנם כן, אמר להם רבי שמואל בנחת, דברי ברוך השם נשמעים תמיד, אולם, יודעים אתם למה? מפני שמעולם לא גזרתי גזירה על הציבור, אלא אם הייתי בטוח שכל הצבור יקבלוה בלב מלא רצון ונפש חפצה. א"כ נענו המבקשים, יגזור נא והכל שומעים ומצייתים לקולו. נס כזה, חזר ואמר להם רבי שמואל שיהיה הקול נשמע לכל, אל כל ישראל, לא קרה אלא למשה רבנו רבם של כל ישראל, אבל נחנו מה.

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל" (א, א)

יש לומר שגם זה מן התוכחה, דלכאורה יאמר האדם מאי איכפת לי לחברי אם אהיה רשע חס וחלילה, אמנם מבואר בזוהר הק' שהעולם הזה הוא כמו הספינה על הים, שיש עליה כמה אנשים, ואחד נוקב הספינה תחת מקומו, הלא זה מזיק לכל בני הספינה, ולזה אמר אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל, שתדעו שזה נוגע לכל ישראל.
(אך פרי תבואה)

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל" (א, א)

לפי שהן דברי תוכחות... (רש"י)
המעשה שלפנינו התרחש בירושלים לפני כתשעים שנה. המונים יצאו למחות, מידי שבת בשבתו, נגד משחקי הכדורגל שנערכו במגרש ליד שכונת סנהדריה. מחאות שנסתיימו לרוב, בספיגת מכות מידי השוטרים הבריטים, ובמאסרם של יהודים חרדים. אחרי מאורעות הדמים בתרפ"ט, נזדמנה לביתו של הגרי"ח זוננפלד זצ"ל קבוצת אברכים והשיחה נסבה על הצרות הפוקדות את עם ישראל, ועל דם

יהודי שנשפך בארצנו הקדושה. נענה אחד מהם ואמר: "כל זה בא לנו בעוון משחקי הכדורגל בשבת". הרב זוננפלד קם מכיסאו ואמר בהתרגשות: "אין דעתי כך! ואיני מסכים למה שנאמר כאן שהפורענות באה על ישראל בשל הנערים הללו. שכן מי הם פורקי עול אלה? רובם ככולם משוחררי חיילי מלחמת העולם (הראשונה), אין ספק שבזמן המלחמה אנוסים היו להתגעל במאכלות אסורות, לחלל שבתות וכו' וכך מתוך התפרקות התדרדרו עד לדיוטא התחתונה. גם אחרי שחרורם מהצבא, כששבו למשפחותיהם בערי רוסיה, פרצו 'פרעות פטלורה' בהם

"הטיבו אשר דברו" (שמות כ, טו)
בני ישראל אמרו למשה רבנו "דבר אתה עמנו ונשמעה, ואל ידבר אלוקים עמנו פן נמות" והרבש"ע עונה לעמתם למשה רבנו "הטיבו אשר דברו!"
היתכן שפך יענה הקב"ה?! האם כך אנו היינו עונים אם היה נודע לנו שלא רוצים לשמע מאתנו?!

באר רבנו שליט"א על פי הגמרא הידועה "או חברותא או מיתותא", שאדם צריך לקנות לו חבר על מנת שיהיה לו היכן לפרק את כאביו, להתחזק בעבודתו העצמית והאמצעי להעניק משלו. וכמובן עקר החברות הנה ההכנעה לחבר.

אך משום הגשמיות שטבועה בטבענו אנו נוהגים לנצל את החבר לרצונותינו ובהתאם למה שאנו מצפים ממנו.

לעי"נ הרה"צ
ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - דברים

הזמן וכך גורם שמשא החיים קשה עליו ביותר. זהו "משאכם" שהיו אפיקורסין, רק לאפיקורס שמחשבותיו מתרוצצים במוחו יש משא כבד, בבחינת משאכם... (פנינים)

"הבו לכם אנשים חכמים ונבונים וידועים לשבטיכם" (א, יג)

בתקופה הראשונה להגעתו של הרה"ג רבי מנחם בן ציון זקס זצ"ל לארה"ב (חדב"נ הגרצ"פ פראנק זצ"ל, כיהן כרב בשיקגו), נקלע לעיר קטנה בדרום. התגוררו שם כשלוש מאות משפחות מאוחדות בקהילה אורתודוקסית אחת. כאשר הגיע לשם, מצא את העיר כמרקחה. כולם קוצפים וזועמים, שמים ללעג ולקלס את כל אשר בתואר 'רב' יכונה.

על מה ולמה? לאחר שהלך הרב המקומי לעולמו, פרסמה הקהילה הנידחת מודעת 'דרוש רב אורתודוקסי, מוסמך להוראה, בעל כושר מנהיגות ודרשנות' וכו', בעיתון ניו יורקי רב תפוצה. ויהי היום ומניו יורק הגיע מועמד מתאים, צעיר ובעל הדרת פנים, פה מפיק מרגליות ומצויד בכתיבי סמיכה ראויים. שמחו על המציאה הגדולה שהזדמנה לקהילה הקטנה, ופה אחד מיהרו לסגור עמו חוזה ארוך טווח.

משפחתו של הרב החדש המשיכה להתגורר בניו יורק, וסוכם שעד לסוף שנת הלימודים ימשיכו ילדיו ללמוד בניו יורק - אך עם בוא החופש הגדול, תתאחד המשפחה כולה והקהילה תזכה גם לרבנית. בינתיים התגורר הרב במלון מקומי, וסעד על שולחנו של שמש בית הכנסת. הוא מילא במסירות רבה את כל התפקידים הרבניים ולקהילה באה הרווחה.

בליל פורים המתינו להגעת הרב בבית הכנסת אך זה בושש מלבוא. התקשרו לחדרו במלון ואין מענה. התקשרו לקבלה והשתוממו לשמוע "מה? לא ידעתם שהוא ארז את כל חפציו ונסע?!" הוא הרי הלך לבקר את המשפחה שלו!... נוכח ההתרחשות המוזרה, החל אחד להרהר מה יעלה

"ויברך אתכם כאשר דבר לכם" (א, יא)

מעשה שבאו אל מרן ראש הישיבה רבי יהודה צדקה זצוק"ל, ושאלוהו מפני מה כל הברכות של בן אחותו, הראשון לציון רבי מרדכי אליהו זצ"ל מתקיימות?

השיב להם הרב צדקה זצ"ל: אספר לכם סיפור. כשהרב היה נער צעיר בגיל 14 הוא ישב בישיבה ולמד ומידי פעם נהגו להביא לישיבה רבנים שונים לבחון את התלמידים של הישיבה. באחת הבחינות נשאלה השאלה לתלמידים: מדוע לא מברכים על מים אחרונים, ואילו אדם שמתקין מעקה בביתו שלא "יפול הנופל" כלשון התורה, כן צריך לברך ברכה על מצוה זו?

אותו הרב לא הספיק לגמור את השאלה, והרב מרדכי אליהו שהיה אז בן 14 בלבד כבר קפץ להשיב. וכך אמר לו: יש פה חילוק עצום, במים אחרונים אתה דואג לעצמך שלא תסתכן מהמלח סדומית, וכשאתה דואג

לעצמך מה פתאום שתתקן ברכה? זו לא מצוה, מפני שאתה דואג רק לעצמך. אבל לעומת זאת בעשיית מעקה, למי אתה דואג? לאחרים, שלא יפלו. אם אתה דואג לאחרים - אז יש ברכה.

הוסיף ואמר על זה הרב צדקה: כיון שהרב מרדכי אליהו זצ"ל היה כל כולו דואג לאחרים, לכן יש לו כח לברכותיו, שהברכות שלו מתקיימות. (עונג לשולחן שבת)

"איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם" (א, יב)

"טרחכם" מלמד שהיו ישראל טרחנין, "ומשאכם" מלמד שהיו אפיקורסין (רש"י)

שאל הרה"ק רבי נחמן מברסלב זי"ע מילא מהמילה "טרחכם", מבינים אנו מפירושה המילולי, שהכוונה שהיו טרחנין, אבל מנין לרש"י ש"משאכם" הכוונה לאפיקורסים, הרי מהפירוש המילולי אינו מובן כן?

אלא הסביר ואמר, האפיקורסות היא משא כבד על האדם, וסבל קשה, ואילו למאמין יש משענת חזקה ומוצקה משא חייו קל יותר, שהכל אצלו מבוסס באמונת אומן, ואילו האפיקורס טעון ספקות והרהורים המעיקים עליו כל

הרה"צ ר' אֶשֶׁר פְּרִינְד הֵיָה נוֹהֵג לֹמַר "מ'צֶאֱפֵט עִם דֵי בְּלִיט, אֹן מ'לֵאזֵט אֵיבְעֵר א רְבִיעִית, זָאל מְעַן קְעַנְעַן וְוֵאטְעֵר צֶאֱפֵעַן" (מוֹצְצִים לְחֶבֶר אֵת הַדָּם, וּמִשְׁאִירִים רְבִיעִית כְּדֵי שִׁישְׂאֵר בְּחַיִּים וַיִּכְלֹ לְהַמְשִׁיךְ לְהַנּוֹת מְדָמוֹ...)
הַמְטָרָה הַעֲקָרִית הִיא "הִיטִיבו אֶשֶׁר דְּבָרוֹ" בֵּינָם לְבֵין עַצְמָם, זֶה מָה שֶׁהַחֲזִיר הַקָּב"ה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל, אִם נִתְקַלְתֶּם בְּקִשֵׁי כְּאֶשֶׁר שְׁמַעְתֶּם אוֹתִי, אֲדַרְבֶּה וְאֲדַרְבֶּה, אֵל תִּשְׂאֲרוּ בְּאֶפֶן כְּזֶה שֶׁל הַקֶּשֶׁר בֵּינֵיכֶם, אֶלֵא הַתְּחִזְקוּ הָאֶחָד עִם הַשֵּׁנִי וְהַעֲבִירוּ אֵת הַדְּבוּרִים הַקְּדוּשִׁים בֵּינֵיכֶם, אוֹ שְׁתַּקְּשִׁיבוּ לְמִנְהִיג שְׁבָכֶם, וְאֵז תּוֹכְלוּ לְקַבֵּל אֵת הַתּוֹרָה לֹא מִתּוֹךְ לַחֵץ וּמִתַּח אֶלֵא מִתּוֹךְ רְגִיעָה וְשִׁמְחָה.
(וַיִּדְעוּ - סְפִינְקָא)

לעי"נ האשה החשובה
מרת מרים יוכבד ב"ר צבי
ליבוביץ ע"ה - כ"א מר חשוון תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - דברים

לא די ב"נבונים", צריך גם "יודעים לשבטיכם" - שאותם חכמים, שאותם נבונים גם יהיו ידועים בחזקת כשרותם!...

"אנשים חכמים ונבונים" (א, יג)

סיפר מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א, ממה שאירע פעם בעת היותו בצפת עם מרן החזון אי"ש: יהודי ישיש ניגש, והעיד על עצמו שזכה לראות את הגאון הקדוש הרידב"ז, ומרן החזון אי"ש זצ"ל ביקש ממנו לספר לו עובדה אחת מאותו גאון. וכה סיפר: "בשבת שובה היה בית הכנסת של הרידב"ז מלא מפה אל פה, במאות תושבי צפת שבאו לשמוע דברי כיבושין.

לקראת השעה היעודה שבה היה אמור הרידב"ז להתחיל בדרשתו, היו גם כל מבואות בית הכנסת מלאים וצפופים.

"כאשר הגיע הרידב"ז עטוף בטליתו לדרשה, ראה שאם יכנס בפתח הראשי, ייאלצו

יהודים רבים לזוז ולפנות לו את הדרך, וגם כל ההמון בפנים בית המדרש יעמוד על רגליו.

"מה עשה? - המשיך אותו גאון וקדוש בדרכו, הקיף את בית הכנסת עד שהגיע אל הכותל שמאחורי ארון הקודש, שם היה חלון שדרכו אפשר לזחול פנימה. כל הקהל ששהה כבר בבית הכנסת, נדהם לראות את הגאון מכפיף את גופו הקדוש וזוחל דרך החלון, עד שהגיע אל מקומו בבית הכנסת... כל זאת כדי לא להטריח את הציבור".

הגר"ח סיפר שמרן החזון אי"ש נהנה מסיפור זה, וחזר עליו כל היום מתוך שמחה.

(מצוות בשמחה)

"ואצוה את שפטיכם... לא תכירו פנים

במשפט... לא תגורו מפני איש..." (א, טז - יז)

בספר שלמי משה מסופר, בתקופה שישב רבי זאב מרגליות זצ"ל, בעל מחבר ספר מראות הצבאות, על כסא הרבנות בביאליסטוק, חיו שני יהודים עשירים ומפורסמים בשם ר' זימל אפשטיין ור' קופל היילפרין,

בגורל הכסף שהלווה לרב. הוא לחש אודות כך לשכנו, שהגיע שגם ממנו לווה הרב כסף! חלפו דקות ספורות עד שהרחש - בחש הקיף את כל המתפללים, מסתבר שכמעט מכולם לווה הרב כסף בסוד, כדי לממן את הדירה שהוא עומד לקנות!... - והילד איננו!

הוגשה תלונה אצל השריף המקומי, שמיהר לעדכן את חבריו העיתונאים, וליהודים כבר לא הייתה אורה ושמחה וששון ויקר. מה שברור שאל התואר 'רב' הוצמד מעתה התואר 'גנב', וכל בני הקהילה מילאו פיהם חרון וקצף נגד 'הרבנים הגנבים' בהכללה...

הרב זקס רק הגיע למקום, ומשבי הרוח הרעים היכו בפניו בעוצמה... התחנן בפני הפרזידנט שייתן לו לנאום בפני כל חברי הקהילה. הלה הזהיר אותו שהוא עלול להיתקל בתגובות פוגעות, אך הוא הגיב ב'אף על פי כן'!

"ידועה לי השערורייה המבוזה שהתרחשה במקומכם" - פתח ואמר - "אך יש לי אליכם בקשה אחת: במקום לצעוק 'רב גנב!' צעקו נא מעתה 'גנב רב!' ואסביר את עצמי: כאשר נזקקתם לבחור רב, לא חקרתם ולא דרשתם היטב אודות עברו של ה'תכשיט', לא התאמצתם לברר את הסמיכות בהן התהדר, אמיתיות או שמא מזויפות, התרשמתם מהדרת פניו של היצור, מחלקלקות לשונו של הברנש, ונפלתם בפח. לקחתם גנב והכתרתם אותו לרב!

"כעת, נוכח העובדה שהפכתם גנב לרב, אתם מתיימרים להפוך את כל הרבנים לגנבים? הכיצד תוסיפו אשמה על אשמה, להוציא שם רע על כלל הרבנים? הלקח שעליכם ללמוד מהפרשה הוא שרבנים לא מחפשים באמצעות מדור 'דרושים' בעיתונות, כי אם בתוככי הישיבות הקדושות. פונים לאחת מהישיבות המפורסמות במדינה, מציגים מה נדרש עבור הקהילה, וראשי הישיבה כבר יכוונו אתכם לאחד מטובי בוגריהם".

"הוא אשר אמר משה רבינו" - המשיך הרב זקס, ודרש פסוק בפרשת השבוע - "'הבו לכם אנשים חכמים ונבונים וידועים לשבטיכם", לא מספיק אנשים "חכמים",

מִסְפָּר עַל הָרָבִי מְאֻמְשֵׁינוּב זְצוּק"ל שְׁיָשֵׁב שְׁבָעָה ל"ע, וּבְמִשְׁךְ יָמִים אֵלּוּ נִמְנַע מִשְׁתִּית מִשְׁקָה. תִּכְף בְּגִמְר הַשְּׁבָעָה בְּקֶשׁ בְּאִפֶּן דְּחוּף שְׁיָבִיאוּ לוֹ קוֹנֵי־אֶק. לְתַמִּיהַת הַגִּבְאִי מָה בּוֹעֵר כָּל כֶּף מִיָּד, הֲלֹא שְׂבוּעַ שְׁלָם לֹא שְׁתוּ, וְיִכּוּלִים לְהִמָּתִין עוֹד זְמַן מוֹעֵט. עָנָה הָרָבִי מְאֻמְשֵׁינוּב "שְׂבוּעַ שְׁלָם יִשְׁבְּנוּ עַל הָרִצְפָּה וְשִׁמְעֵנוּ אִין סוּף דְּבָרֵי כְּפִירָה... אִם הָיוּ עוֹשִׂים כֶּף לֹא הָיָה נִפְטָר, אוּ בְּגִלָּל שֶׁהוּא הֵלֶךְ לְשֵׁם הוּא נִפְטָר, וְעוֹד כָּל מִינֵי הַסְּפָרִים שְׂכַלְתָּנִיִּים שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנַּת כְּפִירָה, הֶעֱקָר, לֹא לְהַכְנִיעַ וּלְקַבֵּל בְּאַהֲבָה שְׂזָהוּ רִצּוֹן ה', לְכֵן חֲיָבִים מִיָּד לְשַׁטֵּף אֶת הַמֶּלֶח מִדְּבָרֵי הַכְּפִירָה הָאֵלּוּ ע"י מִשְׁקָה חֲרִיף!"

(וידעו - ספינקא)

לעי"נ האשה החשובה מרת
צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר
שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - דברים

"לא תגורו מפני איש כי המשפט לאלוקים הוא..." (א, יז)

לפני שנים רבות היה קצב בהרצליה שרצה לקבל כשרות, על הבשר שמכר, מהמרא דאתרא הגאון רבי יצחק יחיאל יעקובוביץ זצ"ל.

הרב לא רצה לתת את ההכשר, שחשש כי אינו מקפיד כראוי על כללי הכשרות.

אותו קצב הפציר בו מאוד, וכשראה כי אין הרב שומע בקולו הרים עליו כסא וצעק בקול גדול בתוך ביתו: "אם לא תתן לי תעודת כשרות, אהרוג אותך!"

השיב לו הרב: "גם אם תהרוג אותי לא אכשיל אדם באכילת נבלות וטריפות".

מול תקיפות כזו שהובעה בשוויון נפש ונחרצות שאינה משתמעת לשתי פנים, הוכרח אותו קצב לעזוב את המקום כלעומת שבא.

פעם כשחזר הרב יעקובוביץ במוצאי שביעי של פסח מבית הכנסת, ראה מאפייה מסויימת שהספיקה להוציא כבר לחמים אפויים החוצה, והיה ברור לו כי כבר בפסח אפו את הפיתות והלחמים. הוא ניגש ואמר להם לזרוק את הלחם. כשלא הסכימו, הרים בעצמו את מגשי הלחם וזרק אותם על המדרכה ברחוב.

לא חת ולא פחד משום אדם אלא רק ממצות בוראו. (מאמר לזכרו)

"לא תגורו מפני איש כי המשפט לאלוקים הוא..." (א, יז)

פעם הזמין מושל העיר טשעבין (טשיבין) את הגאון מטשעבין - רבי דוב בעריש וויידנפלד זצ"ל וביקש ממנו: מאחר שיש מחסור גדול בבשר הוא מבקש שיסוּף חתימתו על מכתב שבו חתמו כבר רבנים שונים להתיר את הניקור של חלק האחוריים בבהמה.

אמר לו הרב מטשעבין: "ניקור האחוריים, זוהי שאלה גדולה. אני רב בעיר קטנה, ואין ביכולתי להכריע בשאלה גדולה כזו".

התרגו המושל והרעים עליו בקולו: "אתה חותם או לא?" הרב מטשעבין לא התפעל מצעקותיו ורוגזו של המושל, והשיב בנחת ובשלות נפש את אותה תשובה כבראשונה.

מלווהו ראש הקהילה חשש מאוד ממה שעלול המושל לנקוט נגד הרב, והחל לרמוז לו שיבין את המצב וימנע את שעלול להתרחש... אולם הרב מטשעבין לא הגיב על רמזיו.

המושל שהבחין בכך פנה אל ראש הקהל ואמר: "מה לך להתערב... עמדתו התקיפה של הרב הזה מוצאת חן בעיני."

הוא אדם אמיתי וישר ועל מה שאינו חפץ לחתום אינו חותם..." (במחיצתם)

א לט שבת

שהיו שותפים בעסקים רבים. הם היו קבלני המלך, סללו מסילות, בנו גשרים, פרנסו מאות משפחות מישראל, והיו בעלי צדקה גדולים.

פעם אחת היה ביניהם דין ודברים, ובאו לביאליסטוק לפני רבי זאב כדי שידון בעניינם.

כשהגיעו לעיר, ראה השמש מבעד לחלון מרכבה רתומה לסוסים אבירים, ומתוכה יוצאים שני העשירים המפורסמים ופניהם לבית הרב. רבי זאב ישב בבית דינו עטוף בטליתו, מוכתר בתפיליו ועוסק בתורה, והשמש הכריז שר' זימל אפשטיין ור' קופל היילפרין באים.

הרב שלח את שמשו לברר את מטרת בואם, וכשהתברר שבאו לעמוד לדין תורה ציווה להכניסם.

רבי זאב הזמין את הדיינים לשבת אתו בדיון, שלשל את טליתו על גבי עיניו, וכשנכנסו העשירים לא ברכם בשלום ולא הסתכל בפניהם, וקרא מתחת לטליתו, "זימל וקופל, מי בכם התובע יטען תחילה". נפלה עליהם אימה מפני שלא ציפו לקבלת פנים כזו - הרב קורא להם בשמותיהם בלא כינוי כבוד, כבר שנים שלא קראו להם בצורה כזו.

"אני התובע", אמר זימל בקושי, והרב אמר לו "השמע טענותיך". חלשה דעתו של זימל שאין הרב נוהג בו כבוד, מדבר אליו בלשון נוכח, וגם מליט פניו בטליתו מבלי להסתכל עליו. כשגמר זימל לטעון, פנה רבי זאב לקופל ואמר לו "ואתה בעל הדין, מה לך יש לטעון כנגדו?"

שמע הרב את טענותיהם, ציווה לשמש להוציאם מבית הדין, והחל נושא ונותן עם הדיינים להוציא דין לאמיתו. משהתברר לו הדין, ציווה להכניס את בעלי הדין ואמר להם, "על פי דין תורה כך הוא דינכם, האם מקבלים אתם על עצמכם את הדין?" כשהשיבו בחיוב, הפשיל רבי זאב את טליתו ואמר להם, "שלום עליכם רבי זימל, שלום עליכם רבי קופל" וקרא לשמש וציווה לערוך שולחן, ולכבד כראות את האורחים החשובים. (ילקוט מאיש לרעהו)

"והדבר אשר יקשה מכם תקריבון אלי ושמעתיו" (א, יז)

רבי מרדכי לייב ווינקלר זצ"ל, בעל לבושי מרדכי ואב"ד מאדע, היה מפורסם בענוותנותו, צניעותו וטוב לבו.

הוא היה אומר, על כל מנהיג רוחני מוטלת החובה להקשיב בתשומת לב לכל בעיותיו של בן עדתו הפונה אליו ומבקש את עזרתו, ואפילו לאותן בעיות שאין ביכולתו לעזור.

אדם מרגיש הקלה מרובה מעצם העובדה שהוא יכול לשפוך את מר לבו לפני הרב שמאזין לו בתשומת לב.

זאת כוונתו של משה רבינו במילים 'והדבר אשר יקשה מכם תקריבון אלי ושמעתיו' - משה לא מבטיח שיפתור את בעייתם, אלא רק שישמע, עצם ההקשבה והשמיעה עוזרת, גם אם לא תמיד יוכל לעזור.

(עולמו של אבא)